

choďnej živnosti menovanej v odst. 3 a 4 § 53 živn. zákona, provozuje v dobe podania žiadosti dotyčnú živnosť výrobnú alebo obchodnú samostatne a keď činnosť v »zamestnaniach« v poslednej vete odst. 6 § 14 zmienených, t. j. v živnostiach výrobných, v obchodných živnostiach preukazom spôsobilosti neviazaných, v povolaniach obchodne-tržobných, ktoré nie sú podrobené predpisom živn. zák., a v obchodných živnostiach preukazom spôsobilosti viazaných trvala celkom najmenej 5 rokov. Na tom, zda dotyčné zamestnania sú v nejakej súvislosti s obchodnou živnosťou preukazom spôsobilosti viazanou, ku ktorej uchádzač chce prejsť, zejména sú-li v takej súvislosti, aby uchádzač v tej obchodnej živnosti, ktorú prevádza a o prechod z ktorej žiada, mohol nabyť odbornej znalosti pre obchodnú živnosť, do ktorej zamýšľa prejsť, vôbec nesejde.

Výklad, aký dáva sťažnosť ustanoveniu odst. 6 § 14 cit. zák., priechi sa tendencii tohoto predpisu, ktorý stava na roveň živnosti výrobné, obchodné živnosti preukazom spôsobilosti neviazané a z pôsobnosti živn. zák. vyňaté povolania obchodne-tržobné po stránke kvalifikácie pre výnimečné pripustenie k nastúpeniu a samostatnému provodzovaniu obchodnej živnosti na preukaz spôsobilosti viazanej.

II. Sťažnosť ďalej vytýka, že tu nebola daná zvláštna ohľadupnosť zasluhujúca príčina pre udelenie dišpenze Vojtechovi K., lebo takúto príčinu nemôže tvoriť ani nemajetnosť ani choroba Vojtecha K., keďže práve k prevádzaniu obchodu miešaným tovarom je potrebný kapitál a investícia a obchodovanie miešaným tovarom znamená odpredaj ku každodennej výžive potrebných životných článkov a tedy bezprostredný styk s týmito článkami, čo je z ohľadu verejného zdravotníctva nepripustné.

I v tomto smere je sťažnosť bezdôvodná, lebo nelzá shľadať ani nezákonnosť, ani vadnosť pokračovania, keďže žal. úrad Vjotechovi K., ktorý bol nesporne päť rokov činným v obchodnej živnosti neviazanej preukazom spôsobilosti, udelil v postupe inštančnom dišpenz od preukazu spôsobilosti k nastúpeniu obchodnej živnosti viazanej na takýto preukaz, uváživši, že uchádzač Vojtech K. je nemajetný a pre chorobu ťažkej práce neschopný, a že tedy ide tu o výnimečný prípad, ktorý má na mysli ustanovenie odst. 6 § 14 živn. zák.

Č. 11.434.

Z a m ě s t n a n c i v e ř e j n í: * Propůjčení systemisovaného služebního místa úředníku býv. samosprávného okresu v Čechách, o němž byl úředník ten uvědoměn provisorním dekretem osk ještě před 1. prosincem 1928, není účinným, nebyla-li osk o usnesení zem. (správ.) výboru, jímž propůjčení to bylo podle § 212 odst. 4 resp. 6 plat. zák. schváleno, vyzooměna ještě před 1. prosincem 1928.

(Nález ze dne 24. září 1934 č. 17.841.)

P r e j u d i k a t u r a: Boh. A 10.815/33, 9029/31, 5142/25.

V ě c: Dr. Alois K. v T. (adv. Dr. Jan Siegl z Prahy) proti ministerstvu vnitra o úpravu služebního poměru.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Ve schůzi odbývané dne 26. května 1928 usnesla se osk ve Ž. systemisovati místo konceptního úředníka u osk ve Ž. v 5. platové stupnici I. b) služební třídy a místo toto propůjčiti st-li, a povýšila, pokud se týká jmenovala ho od 1. ledna 1926 do stupně a) 5. platové stupnice, služební třídy I. b) s tím, že dnem nápadu služného stupně b) 5. platové stupnice jest 1. leden 1929.

Zsv v Praze schválil ve schůzi dne 21. listopadu 1928 odbývané usnesení osk ve Ž. z 26. května 1928 podle ustanovení § 212 zák. č. 103/26 Sb., pokud se osk usnesla na systemisování služebního místa. Zároveň schválil zsv v Praze obsazení tohoto systemisovaného místa tak, jak bylo provedeno usnesením osk z 26. května 1928 (přípis zsv-u v Praze z 26. listopadu 1928). Podle poznámky na referátu zsv-u v Praze došel spis ten do výpravny dne 1. prosince 1928 a bylo vyřízení vypraveno dne 12.—13. prosince 1928.

Na to bylo sděleno st-li dekretem zem. úřadu v Praze z 1. prosince 1928, že podle § 10 odst. 1 věty druhé zák. č. 125/27 Sb. a zák. č. 92/28 Sb. o organizaci politické správy přechází dnem 1. prosince 1928 do státní služby se všemi platovými a služebními právy a nároky, pokud nepřesahují míru stanovenou v § 212 odst. 1 až 3 plat. zák.

Dále bylo st-li dekretem zem. úřadu v Praze z 8. dubna 1930 vzhledem k dekretu z 1. prosince 1928 sděleno, že se mu přiznávají podle § 10 odst. 1 věty druhé zák. č. 125/27 a zák. č. 92/28 Sb. o organizaci politické správy počínajíc dnem 1. prosince 1928 služební příjmy; služné 6. platové stupnice, stupně d) ročních 19.800 Kč, jež se dnem 1. ledna 1929 zvyšuje na služné 6. platové stupnice, stupně e) ročních 21.600 Kč, a činovné podle skupiny míst C ročních 3.576 Kč.

Do tohoto dekretu podal st-l námitky z 2. května 1930, kterýmž nevyhověl zem. úřad v Praze výměrem z 26. prosince 1931.

Odvolání z tohoto výměru podané zamítlo min. vnitra nař. výnosem.

Nss uvážil o stížnosti toto:

St-l domáhal se v řízení správním a domáhá se také ve stížnosti v podstatě toho, aby bylo uznáno, že podle ustanovení § 10 odst. 1 věty 2 zák. o organizaci politické správy č. 125/27 Sb. přešel dne 1. prosince 1928 do státní služby s nárokem na služné služební třídy I. b), platové stupnice 5., stupně a) se zvýšením služného na stupeň b) od 1. ledna 1929. Naproti tomu jest žal. úřad názoru, že st-l nenabyl nároku na služné I. b) služební třídy, 5. platové stupnice vůbec.

Podle ustanovení § 10 odst. 1 věty 2 zák. č. 125/1927 Sb. přecházejí zaměstnanci zemí a zrušených korporací (k nimž patří podle § 9 téhož zák. i zastupitelské okresy) — pokud nespádají mezi zaměstnance uvedené v první větě § 10 odst. 1 zák. č. 125/1927 Sb. — do státní služby se všemi platovými a služebními právy a nároky, pokud tato práva a nároky nepřesahují míru stanovenou v § 212 odst. 1 až 3 plat. zák. č. 103/26 Sb. Jest tudíž zkoumati, zdali nárok st-lem uplatňovaný na služné 5. platové stupnice byl v den přestupu do služby státní, t. j. dne 1. prosince 1928, jeho nabytým platovým nárokem, který by — ovšem jen v mezích vytčených v právě cit. § 10 odst. 1 org. zák. č. 125/1927 Sb. — bylo nutno respektovati.

Ze správních spisů vychází a je ostatně nesporno, že služné 5. platové stupnice I. b) služební třídy bylo st-li přiznáno usnesením osk ve Ž. z 26. května 1928, o němž byl st-l uvědoměn vyřízením této komise z 26. května 1928 dne 27. června 1928. Než usnesení osk vyžadovalo schválení zsv-em v Praze podle ustanovení § 212 odst. 4 a 6 plat. zák. č. 103/1926 Sb. jakožto opatření systemisační. Schválení toho dostalo se onomu usnesení osk z 26. května 1928 ve schůzi zsv-u v Praze z 21. listopadu 1928, ale sdělení o tomto schvalovacím aktu z 26. listopadu 1928 obdržel okr. úřad ve Ž. — na místě zatím zaniklé osk ve Ž. — teprve po 12. prosinci 1928 a tedy po 1. prosinci 1928. Též st-l byl o něm uvědoměn až po 12. prosinci 1928.

Byl tedy dne 1. prosince 1928 v daném případě právní stav ten, že tu bylo jednak st-li sdělené usnesení osk ve Ž. o přiznání služného 5. platové stupnice, jednak usnesení zsv-u v Praze, schvalující tuto platovou úpravu, o němž se však nedostalo st-li, ba ani osk-i ve Ž. do dne 1. prosince 1928 uvědomění.

Nss již opět vyslovil (srov. na př. Boh. A 5142/25, 9029/31 a nál. tam citované), že vyšší úřad svým schvalovacím výrokem nespolutpůsobí pozitivně při stanovení obsahu schvalovaného aktu, nýbrž vyslovuje, že s hlediska zájmů svěřených jeho dozorčí pravomoci není proti aktu schvalovanému námitek. Podle cit. judikatury přistupuje akt schvalovací jako *actus posterior* k aktu schvalovanému, jímž doplňuje se vůle korporace, od níž akt schvalovaný vyšel. Schválení dohlédacím úřadem nemá povahu pouhého splnění podmínky, připojené k aktu schválení podrobenému, neboť aktem schvalovacím se teprve právně dokončuje projev vůle oné korporace, jejíž akt vyžaduje dozorčího schválení, takže akt schvalovaný a akt schvalovací ve svém spojení tvoří teprv právně platný celek. Schvalovací akt stane se ovšem vůči korporaci podrobené dozoru právně účinným teprve tím, že byl vydán, t. j. že o něm byla ona korporace, vůči níž jest namířen, uvědoměna, neboť dokud se tak nestalo, zůstává schvalovací akt interním děním, nemajícím na venek právních účinků (srov. ustanovení § 72 odst. 2 správ. řádu č. 8/1928 Sb., kterým došla výrazu zásada, již dříve správní řízení ovládající, srov. Jud. I A/1 č. 2232). Teprv tímto vyrozuměním o schválení nabývá akt schválení podrobený plné právní účinnosti (srov. Boh. A 10.815/33).

Na základě hořeních vývodů dospívá nss k právnímu názoru, že propůjčení služebního místa úředníku býv. samosprávného okresu v Čechách, třebaž o něm úředník ten byl uvědoměn provisorním dekretem osk ještě před 1. prosincem 1928, není účinným, nebyla-li osk o usnesení zem. (správ.) výboru, jímž propůjčení toto bylo podle § 212 odst. 4 resp. 6 plat. zák. č. 103/1926 Sb. schváleno, ještě před 1. prosincem 1928 uvědoměna.

Z těchto úvah plyne pro daný případ, že podle právního stavu dne 1. prosince 1928 nebyl ani proti st-li ani proti osk-i ve Ž. schvalovací akt zsv-u v Praze z 21. listopadu 1928 ještě vydán, nemohl tedy toho dne projevit na venek právních účinků; důsledkem toho nemohlo však ani usnesení osk ve Ž. z 26. května 1928 býti řečeného dne ještě právně účinným a založiti st-li právní nárok na služné 5. platové stupnice. Na tom nemohla nic změnit skutečnost, že okr. úřad ve Ž. jako úřad, na

nějš v zásadě přešla pravomoc osk ve Ž., byl později o schvalovacím aktu uvědoměn a on sám o tom st-le zpravil.

Z toho vyplývá, že st-l dne 1. prosince 1928 nepřešel do služby státní s platovým nárokem na služné 5. platové stupnice, a nelze proto shledati, že žal. úřad se dotkl protizákonně subj. práv st-lových, neuznal-li tento nárok. Z těchto úvah dospěl nss k zamítnutí stížnosti pro bezdůvodnost.

Č. 11.435.

C h u d i n s t v í : * Změna osobních poměrů osoby podporované záležející v tom, že osoba ta získá vedle státní starobní podpory faktické zaopatření od subjektu, který k poskytování zaopatření toho není po zákonu povinen, není — zůstaly-li nezměněny ostatní zákonné předpoklady — důvodem k odnětí státní starobní podpory podle ustanovení § 6 odst. 2 zák. č. 43/1929 Sb.

(Nález ze dne 24. září 1934 č. 17.845.)

V ě c : František W. v M. proti zemskému úřadu v Praze o státní starobní podporu.

V ý r o k : Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y : Nař. rozhodnutím odňal zem. úřad v Praze v pořadí stolic správních st-li státní starobní podporu, jež mu byla přiznána okr. úřadem v Náchodě podle zák. z 21. března 1929 č. 43 Sb. z důvodu rozhodnutí první stolice, t. j. proto, že osobní poměry podporovaného se podstatně změnily v tom směru, že jmenovaný dne 2. srpna 1932 předsídlil do sociálního ústavu českobratrské církve evangelické v M.

Ve stížnosti podané na toto rozhodnutí pro nezákonnost se namítá stejně jako již v instančním odvolání, že státní starobní podpora byla st-li odňata neprávem, neboť zaopatření st-le v sociálních ústavech českobratrské církve v M. nespočívá na žádném právním titulu, jak se požaduje v § 3 zák. č. 43/1929 Sb., poněvadž st-l neměl právního nároku na přijetí do těchto ústavů, zřízených na spolkovém základě a udržovaných dobročinností členů českobratrské církve, ani nemá právního nároku, aby v nich byl ponechán. St-l byl do jmenovaných ústavů přijat s podmínkou, že státní starobní podporu 260 Kč, kterou dosud měl, bude odváděti těmto ústavům na částečnou úhradu výloh, spojených s jeho zaopatřením.

O této stížnosti uvažil nss:

Na sporu je otázka, může-li úřad odejmouti státní starobní podporu, povolenou podle zák. č. 43/1929 Sb., dostalo-li se podporované osobě za nezměněných jinak poměrů zaopatření přesahujícího výši starobní podpory státní od subjektu, který k poskytování zaopatření toho není po zákonu povinen. Žal. úřad zodpovídá otázku tu kladně, opíraje se při tom zřejmě o ustanovení § 6 cit. zák. Stížnost naproti tomu poukazuje na předpis 3. odst. § 3 cit. zák. a dovozuje, že oprávnění úřadu odejmouti státní starobní podporu je omezeno na případy, kdy zaopatření spočívá na právním titulu. Nss uznal stížnost důvodnou.